

Dominik Jastrzębski	— minister współpracy gospodarczej z zagranicą	Władysław Loranc	— minister-kierownik Urzędu do Spraw Wyznań
Janusz Kamiński	— minister transportu, żeglugi i łączności	Marcin Nurowski	— minister rynku wewnętrznego
Czesław Kiszczak	— minister spraw wewnętrznych	Tadeusz Olechowski	— minister spraw zagranicznych
Józef Koziół	— minister ochrony środowiska i zasobów naturalnych	Izabela Planeta-Małecka	— minister zdrowia i opieki społecznej
Aleksander Krawczuk	— minister kultury i sztuki	Florian Siwicki	— minister obrony narodowej
Aleksander Kwaśniewski	— minister-członek Rady Ministrów	Mieczysław Wilczek	— minister przemysłu
		Andrzej Wróblewski	— minister finansów.
			Marszałek Sejmu: <i>R. Malinowski</i>

263

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 14 października 1988 r.

w sprawie programu prac Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej aprobuje przedstawiony przez Prezesa Rady Ministrów Mieczysława Rakowskiego program prac Rządu. Sejm wyraża przekonanie, że zapowiadana konsekwentna i zdecydowana polityka kontynuowania głębokich reform i socjalistycznej

odnowy, w oparciu o szerokie porozumienie narodowe, zyska dla działalności Rządu rosnące poparcie społeczne.

Marszałek Sejmu: *R. Malinowski*

264

UCHWAŁA Nr 180 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 października 1988 r.

w sprawie dodatkowej podwyżki emerytur i rent.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Emerytury, renty inwalidzkie oraz renty rodzinne przysługujące na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i 270 oraz z 1986 r. Nr 1, poz. 1), przyznane w okresie do dnia 31 grudnia 1987 r., zwane dalej „świadczeniami”, zwiększa się dodatkowo na okres od dnia 1 listopada 1988 r. do dnia 28 lutego 1989 r. o kwotę ustaloną w sposób, o którym mowa w § 2.

2. Przy ustalaniu roku przyznania świadczenia stosuje się odpowiednio przepisy art. 122 ustawy, o której mowa w ust. 1.

§ 2. 1. Kwotę zwiększenia świadczenia ustala się w sposób następujący:

1) dotychczasową kwotę świadczenia, bez uwzględnie-

nia zwiększenia w kwocie 3 200 zł oraz dodatków i rekompensat, o których mowa w ust. 2, zwiększa się o 60%, nie więcej jednak niż o kwotę równą iloczynowi kwoty 26 300 zł i współczynnika waloryzacyjnego ustalonego dla świadczenia,

2) różnicę między kwotą świadczenia zwiększonego w myśl pkt 1 a dotychczasową kwotą świadczenia wraz ze zwiększeniem w kwocie 3 200 zł, bez uwzględnienia dodatków i rekompensat, o których mowa w ust. 2, dzieli się na połowę.

2. Przy ustalaniu kwoty świadczenia nie uwzględnia się kwot dodatków rodzinnych, dodatku pielęgnacyjnego, dodatku dla sierot zupełnych oraz wypłacanych dotychczas rekompensat dla członków rodziny i ryczałtów z tytułu ponoszonych opłat za korzystanie z energii elektrycznej, gazowej i ciepłej do celów domowych.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się do świadczeń przysługujących na podstawie:

- 1) ustawy z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 145 i z 1986 r. Nr 42, poz. 202),
- 2) ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68), z tym że świadczenia obliczone od ryczałtowych podstaw wymiaru zwiększa się w myśl § 1 i 2 bez względu na datę ich przyznania.
- 3) ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144),
- 4) ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 146),
- 5) dekretu z dnia 14 marca 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 135),
- 6) ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników i niektórych innych osób prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 147 i z 1986 r. Nr 42, poz. 202),
- 7) ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 3, poz. 19, Nr 25, poz. 187 i Nr 31, poz. 214, z 1983 r. Nr 5, poz. 33 oraz z 1988 r. Nr 19, poz. 132),
- 8) ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201 i z 1987 r. Nr 22, poz. 128),

- 9) ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 32),
- 10) ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 23, poz. 99 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85).

§ 4. W razie wypłacania więcej niż jednego świadczenia w wyniku zbiegu prawa do świadczeń, kwoty zwiększenia świadczenia wynikające z zastosowania § 2 wypłaca się w wysokości proporcjonalnej do każdego ze zwiększonych świadczeń.

§ 5. 1. Podwyższenie świadczeń następuje z urzędu, z tym że w razie zawieszenia prawa do świadczeń, podwyższenie to następuje przy wznowieniu jego wypłaty.

2. Wypłata podwyższonych świadczeń wynikająca z uchwały nastąpi nie później niż do dnia 31 grudnia 1988 r.

§ 6. W uchwale nr 19 Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1988 r. w sprawie podwyższenia emerytur i rent (Monitor Polski Nr 3, poz. 22 i Nr 9, poz. 76) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2 w ust. 3 dodaje się na końcu wyrazy „a w przypadku świadczeń wypłacanych w kwotach najniższych — również podwyższenie tych świadczeń od dnia 1 stycznia 1988 r. do kwot 10 300 zł albo 8 500 zł.”,
- 2) w § 10 w ust. 3 dodaje się na końcu wyrazy „a w przypadku świadczeń wypłacanych żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej zwolnionym ze służby do dnia 31 października 1983 r. — o kwotę określoną w § 9 ust. 1 przy odpowiednim zastosowaniu ust. 2 i 3.”

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *M. F. Rakowski*

265

UCHWAŁA Nr 183 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 października 1988 r.

w sprawie podwyższenia kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 53, poz. 342 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Podwyższa się kwoty jednorazowych odszkodowań, o których mowa w art. 5 i 6 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 53, poz. 342 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85), zwanej dalej „ustawą”, do wysokości określonej w uchwale.

§ 2. 1. Żołnierzowi, który doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku lub choroby, o których

mowa w ustawie, przysługuje jednorazowe odszkodowanie pieniężne w wysokości 1/100 kwoty określonej w art. 5 ust. 2 ustawy, nie mniej jednak niż 10 000 zł za każdy procent ustalonego uszczerbku na zdrowiu. Wysokość odszkodowania nie może być niższa niż 40 000 zł.

2. Odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę 200 000 zł, jeżeli żołnierz został zaliczony do I grupy inwalidów wskutek wypadku lub choroby, o których mowa w ustawie.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia w następstwie wypadku lub choroby, o których mowa w ustawie, żołnierz został zaliczony do I grupy inwalidów.